

ikke, en militær skulde fremsætte en saadan Paastand her i Folketinget, at vore Soldater vel havde Vaaben, men, naar de skulde i Krigen, hverken havde Krudt eller Kugler.

Wagner: Jeg skal over for det ærede Medlem bemærke, at jeg ikke husker, om jeg sagde ingen Krudt og Kugler. Jeg har under alle Omstændigheder ment „ikke tilstrækkeligt Krudt og Kugler“. Det er noget, det ærede Medlem er blevet oplyst om mangfoldige Gange, at Ammunitionsforsyningen navnlig paa Søforterne er i allerhøjeste Grad utilstrækkelig. Der er jo ogsaa nægtet ret betydelige Beløb i Aar hertil, Beløb, som Krigsministeren, der dog vel maa have bedst Begreb derom, udtrykkelig har erklæret absolut nødvendige, for at det skulde kunne siges, at vi have en nogenlunde tilstrækkelig Forsyning. Jeg tror derfor, at det ikke er uberettiget at sige, at vi ikke have Krudt og Kugler, eller — om det ærede Medlem vil — ikke have Krudt og Kugler nok. Vilde det ærede Medlem gaa videre i den Retning, kunde han ogsaa bebrejde mig, at jeg brugte Udtrykket Kugler, thi det er ikke tidssvarende; jeg skulde sige Granater. Jeg troede imidlertid at have udtrykt min Tanke tilstrækkelig klart, og at den ikke kunde misforstaaes. Jeg tillader mig at paastaa, at vi f. Eks. af røgfrit Krudt have ganske overordentlig lidt, og det er det eneste Krudt, som bør bruges i Krigstid. Det er erkendt at være nødvendigt, og det volder store Ulemper at bruge det gamle Krudt. Ikke desto mindre vokse vore Beholdninger heraf ganske overordentlig langsomt. Dette er sagt om Hærens Forsyning, men det gælder ogsaa om Flaaden. Der er i Virkeligheden store Mangler til Stede. Det er noget, som det ærede Medlem ogsaa har anerkendt. Han siger stadig: Ad Aare skulle vi nok faa mere. Han mener blot, at det ikke er økonomisk forsvarligt. Hvis det ikke var for Pengenes Skyld, vilde det ærede Medlem ogsaa være med til at bevilge mere. Det er ikke, fordi han mener, at vi i og for sig have tilstrækkeligt, at han ikke vil bevilge mere, men fordi han mener, at det af økonomiske Hensyn er utilraadeligt at gaa for hurtig paa med disse Udgifter. Det er i Virkeligheden den eneste Uoverensstemmelse, der er mellem det ærede Medlem og mig.

Med det samme jeg har Ordet, vil jeg ogsaa gerne gøre en lille Bemærkning i Anledning af, hvad den højtærede Finans-

minister udtalte om vort Forslag. Jeg kan ikke skønne andet end, at denne unægtelig meget rammende Indvending, at ikke alle Invalider vilde komme med efter vort Ændringsforslag, let vilde kunne tages til Følge. Det vilde kunne gøres paa et Minut eller to at redigere Bestemmelsen saaledes, at Folk, som ere Invalider paa Grund af udstaaede Strabadser i Krigen, blive tagne med. Mere væsentlig erkender jeg den Indvending at være, at det vil være overmaade svært at trække en Grænse mellem dem, der ere blevne saarede, og dem, der ikke ere det. Grænsen er jo altid vanskelig at trække ved saadanne Forslag. Vi have jo ogsaa ved Hovedforslaget set, at der fremkommer saadanne Latterligheder som, at Folk, der i Virkeligheden slet ikke have deltaget i Kampen, alligevel skulle betegnes som havende deltaget i den. Det er næsten umuligt at undgaa slige Vanskeligheder ved Lovforslag af den Art. Jeg skal dog tillade mig at udtale, at der fra den samme Plads, som den højtærede Minister nu indtager, er blevet sagt — jeg kan ikke huske bestemt hvilket Aar, men jeg mindes Udtalelsen grant — over for et Forslag af en lignende Art som det foreliggende — kun drejede det sig om en Understøttelse til Stadighed — at Ministeren fandt, at det var at gaa for vidt, *men han kunde endda forstaa Tanken, hvis man indskrænkede sig til at støtte dem, der havde, hvad man i daglig Tale kalder „blødt for Fædrelandet“*. Naar denne Tanke er fremsat af en Finansminister, maa jeg dog antage, at selv om dens Gennemførelse kunde volde store Vanskeligheder, er den dog ikke helt meningsløs.

Bramsen: Jeg vil over for det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) kun gøre opmærksom paa, at da vi stillede vort Ændringsforslag i Gaar, vidste vi, at Finansministeren modsatte sig det ærede Medlems Forslag. Hvis vi altsaa ikke vilde være med til at yde noget til Krigerne, havde vi ikke stillet vort Ændringsforslag, men kun stemt for det oprindelige Forslag. Saa vidste vi, at vi ingen Ting havde faaet. Følgelig er det ikke os, der ere karrige, hvorimod det forekommer mig, at man snarere kunde faa Mistanke om, at andre vare det, naar de holde paa det uforandrede Forslag, medens vi have søgt at forandre det saaledes, at der virkelig kunde blive noget positivt Resultat ud af Vedtagelsen her i dette Ting. Ellers er det kun et rent tomt Nummer.